

DAYS 2007 seminaariraportti

**Peacekeepers and Troublemakers
- International Conflict and Crisis Management -
Aalborg, Tanska 4.-10.7.2007**

Kari Pietilä

1. Yleistä

DAYS järjestettiin tänä vuonna 22. kerran. Järjestelyrutiinit ovat Tanskan Atlantti-Seuralla siten hyvin hallussa. Ainoa mikä mielestäni seminaarissa ei onnistunut oli heikohko sää, johon järjestäjien mukaan ei nykyisillä resursseilla voitu vaikuttaa. Sekin kuitenkin parani loppua kohden. Aalborgin lentotukikohta oli seminaarin järjestämiseen oiva paikka, sillä ympäristöstä puuttuivat ylimääräiset houkutukset, ja osallistujajoukosta tuli tiivis ja hyvään yhteistyöhön kykenevä. Ainoa seminaaria hieman rasittava seikka on sen suhteellisen kova osallistumismaksu, mutta järjestelyt ja ylläpito olivat sen mukaiset.

Osallistujia oli yhteensä 30 kaikkiaan 19 eri maasta (ks. **liite 1**).

Seminaari keskittyi tänä vuonna Kaukasuksen alueelle ja siellä oleviin ongelmakohtiin ja kriisipesäkkeisiin. Seminaari oli selkeästi kolmijakoinen. Ennen seminaaria osallistujille lähetettiin 30-sivuinen tausta-aineisto, joka perehdytti osallistujat alueen erikoispiirteisiin, historiaan, kansainvälisiin toimijoihin. Erityispaino oli asetettu Georgian valtion alueeseen.

Toisessa vaiheessa, seminaarin ensimmäisellä puoliskolla, luennoitsijat perehdyttivät osallistujat näkemyksillensä alueeseen, joko teoreettisuuteen pohjautuen, tai omakohtaisiin aluetutkimuksiin vedoten.

Kolmannessa vaiheessa tämä osallistujiin saatu tieto pyrittiin valjastamaan käyttöön simulaatiopelissä. Simulaatiopelin tarkoituksena oli myös saada osallistujat perehtymään asioihin vielä syvemmin pelin tuomaa sitouttavaa opetusmenetelmää hyväksikäyttäen. Simulaatiopeli osoittautuikin erittäin mielenkiintoiseksi ja suurin osa pelaajista olivat aktivoituneita koko ajan ja pyrkivät ajamaan asioitaan ”kansainvälisellä diplomatian kentällä”.

2. Havaintoja seminaarin alustuksista ja keskusteluista

Jokaiselle luentopäivälle oli asetettu teema, jonka ympärillä luennoilla läpikäytyt asiat liikkuvat (ks. **liite 2**). Jokaiseen luentoan sisältyi aika kysymyksille lopussa, ja kysymyksiä olikin kiitettävästi. Aihepiirit luennoille olivat varsin laajat ja valtaosa luennoitsijoista valittelikin mielenkiintoiselle aiheelle varatun ajan lyhyttä. Luentoja usein vaivasikin joko pitkät käsitteiden ja määrittelyiden läpikäyminen tai sen ohittaminen, jolloin joitain asioita saatettiin ymmärtää hieman eri tavalla kuin luennoitsija oli sen tarkoittanut. Nämä kuitenkin pääsääntöisesti selvisivät kysymysten aikana luentojen jälkeen.

5.7. Kriisinhallinta ja institutionaaliset viitekehykset

Eversti K.F.Larsen, Danish Military Academy:

Eversti Larsenin mukaan nykyaikaiseen sotilasoperaation toteuttamiseksi sotilaat tarvitsevat kolme perustetta: Mitä, miksi ja miten. Miksi –sanan alle hän esitti tärkeimpänä olevan poliittisen tavoitteen, jonka jälkeen sotilasoperaatio voidaan lakkauttaa. Lisäksi, kun poliittinen päätös operaation toteuttamiseen on tehty, täytyy huomioida ympäristötekijät ja tosiasialliset resurssit. Toisin sanoen hän esitti, että poliittinen päätös itse asiassa täytyy osakseen perustua myös sotilasneuvonantajien lausuntoihin. Mitä –sanaa hän käytti esittäessään lopputulokseen halutun vaikutuksen selvittämiseksi. Mikä on operaation luonne ja mitkä seikat vaikuttavat lopputulokseen sotilaallisten lisäksi? Miten –sanalla Larsen viittasi operaation aikana esiintulevia haasteisiin ja mikä on poliittinen ohjaus ja reagointi niihin, ts. miten operaatio valmistellaan ja mikä on muun

kuin sotilaallisen tilanteen kehittyminen kohdealueella (myös sotilasoperaation jälkeen). Hän suositteli luettavaksi kirjaa syvempään perehtymiseen aiheeseen: Sir Rupert Smith: Utility of Force.

Professori Uffe Østergård, Copenhagen Business School:

Professori Østergårdin luento oli varsin teoreettinen ja historian nojautuva. Hän kävi läpi mihin kansallisvaltioiden synty on perustunut ja perustuu. Hänen mukaansa nykypäivänä suuri ongelma on se, että kansallisuudet ja valtiot sekoittuvat kansallisvaltioiden kanssa, ja erityisesti englannin kielellä nämä menevät usein sekaisin. Valtioiden itsenäisyyspyrkimyksissä joudutaan usein katsomaan pitkälle historiaan, jotta itsenäisyyden perusteet kyetään määrittämään. Useat ryhmittyvät ja kansallisuudet pyrkivät itsenäistymään saadakseen statuksen YK:ssa, ja siten tuotua asiansa esille ja muidenkin kuultaviksi. Valtioiden sisäisiin asioihin ei Westfalenin rauhansopimuksen mukaan sekaannuta. Tämän seikan kuitenkin voidaan katsoa Østergårdin mukaan olevan nykyään itse asiassa eräs kriisien aiheuttaja. Kolikon käänttöpuolena ulkomainen väliintulo voi yhdistää valtiosisäisen konfliktin kaksi osapuolta ajamaan miehittäjän pois ”jotta he voivat jatkaa rauhassa toistensa tappamista”. Toimiva valtio vaatii Østergårdin mukaan alueen, jonka sisällä olevat ihmiset hyväksyvät, että ovat eri mieltä asioista. Äänestys ja demokratia epävakaa alueella (valtion perustamiseen liittyen) on hänen mukaansa ”sisällissodan resepti”, ja mikäli suvereenissa valtiossa syttyy sisällissota, ulkopuoliset voivat hänen mukaansa joko valita puolen tai vetäytyä alueelta.

Mr. Thierry Legendre, Policy Adviser, Office of the Secretary General, NATO:

Mr. Legendren mukaan NATO:n tavoitteet Kaukasuksen alueella ovat luennon aiheen mukaiset: Rauhan ja vakauden turvaaminen ja demokraattinen kehitys. NATO ei ollut 90-luvulla kovinkaan kiinnostunut Kaukasuksen alueesta, vasta 9/11 –tapahtumat toivat alueen kiinnostuksen kohteeksi. Eräs keino NATO:lla näiden tavoitteiden saavuttamiseksi on laajentuminen, ja vakavia keskusteluja aiheesta käydään mm. Ukrainan, Georgian ja Azerbaidjanin kanssa. Muita keinoja hän kertoi löytyvän ns. Partnership for Peace (PfP) –toolboxista. Legendren mukaan ’toolbox’ on kuitenkin tällä hetkellä liian laaja-alainen, jolloin vaarana usein on, että itse asia hukkuu monien eritasoisten ohjelmien jalkoihin. Kolmena tärkeimpänä vakauden luojana hän kuitenkin näkee Euro-Atlantic Partnership Councilin (EAPC), PfP-toimet sekä jäsenyys’porkkanan’. Alueella MAP:n (Membership Action Plan) piiriin kuuluu jo Georgia, jonka kanssa NATO käy nk. Intensified Dialogue:ta, eli jäsenyysneuvotteluja on ns. normaalista edelleen kehitetty vaadittavien tavoitteiden saavuttamiseksi. Alueen valtioista sekä Azerbaidjan että Georgia ovat mukana myös puolustusjärjestelmän rakentamisohjelmassa, jossa NATO-asiantuntijat tukevat valtiollisen järjestelmän kehitystä. Tämän ohjelman piiriin kuuluu mm. valtion taloudellisten asioiden erottaminen sotilasasioista, sotilasasioiden ottaminen demokraattiseen johtoon sekä puolustushallinnon päätösten läpinäkyvyyden kehittäminen (puolustushallinnossa mukana siviilihenkilöitä). Legendre painotti, että kaikki eri ohjelmiin kuuluvat valtiot käsitellään erillisinä ’yksilöinä’ eri asioissa, vaikka NATO antaakin ohjelmien puitteissa tietyt samat vaatimukset tavoitteista. Tulevaisuudessa NATO:n suhteissa Kaukasuksen alueen valtioihin Legendre näkee kuitenkin vielä haasteita: Liiton sisällä tulee selvittää poliittinen halukkuus eri valtioiden sisällyttämisestä jäsenyysohjelmiin (MAP). Hän näkee, että ’toolbox’ tulee rationalisoida ja eri menetelmiä vähentää, yhteistyötä alueella toimivien muiden turvallisuusjärjestöjen kanssa tulee kehittää sekä PfP-ohjelmaan kuuluvien maiden yhteistyötä tulee jatkaa (Venäjä saatava mukaan yhteistyöhön alueella). Keskusteluvaiheessa hän mainitsi, että kaikkia valtioita ei kannata ottaa suoraan jäseneksi, vaikka se saattaisi vakautta lisätäkin; se olisi taka-askel NATO:n tärkeässä tavoitteessa, demokratian kehityksessä. Lisäksi yksi tärkeä osa-alue alueen vakauden kehittämisessä olisi siviilien kouluttaminen, mutta Legendren mukaan NATO:n ei tulisi liikaa laajentaa

toimintakenttäänsä siviilipuolelle. Lopuksi hän sanoi, että NATO sellaisenaan tulee jatkamaan toimintaa laajan turvallisuuskäsitteen mukaisesti, mutta ei ala ”maailmanpoliisiksi”. Kuitenkin hän näkee, että samaan aikaan NATO:n tulee kehittää joukkoja, joilla kyetään toimimaan ja liikkumaan varsinaisen puolustusliiton alueen ulkopuolella (Expeditionary forces).

6.7. Euroopan turvallisuus ja ulkoiset intressit Kaukasuksen alueella

Suurlähettiläs Pär Carlsen, Tanskan suurlähettiläs Venäjälle.

Suurlähettiläs Carlsenin luento keskittyi useassa kohtaa Venäjän historian vertaamiseen nykypäivään sekä tällä hetkellä pinnalla oleviin sisäpoliittisiin asioihin, hän mm. mainitsi, että vaikka kuinka tarkkaan on seurannut tilannetta, hän ei pysty yhtään arvioimaan kenestä saattaisi tulla seuraava presidentti – se saattaa olla kuka tahansa. Carlsenin mukaan duuman henkilöstö tietää etukäteen, tullaanko heidät uudelleen valitsemaan seuraavalle kaudelle, tai jos he ovat listalla hallintoalueen presidentin tehtävään. Kaukasuksen alueeseen hän viittasi sen verran, että Venäjä salli 90-luvulla Pohjoismaiden tuen Baltian maiden kehitykselle, ja näkisi mahdollisena sen, että Baltian maat samalla tavoin tukisivat Kaukasuksen maiden kehitystä. Tietysti taustalla tulisi olla muita valtioita, kuten Pohjoismaidenkin taustalla oli.

Mr. Mark Draper, Poliittinen neuvonantaja, USA:n suurlähetystö Tanskassa

Yhdysvaltojen tavoitteet Draperin mukaan Kaukasuksen alueella ovat Alueellisen vakauden kehittäminen, Terrorismin vastainen sota, taloudellinen kehitys sekä luonnonvarojen käyttöönoton kehittyminen. Yhdysvaltojen ’toolbox’ on ns. DIME (Diplomatic, Informational, Military, Economic). Draperin mukaan Yhdysvaltojen etujen mukaista on alueellisten yhteistyöjärjestöjen vahva mukanaolo (YK, EU, NATO, ETYJ ym.). Suurimpana alueellisena uhkana hän näkee Iranin, ja painotti, että Iran on ensisijaisesti suoranainen uhka pikemmin Euroopalle kuin Yhdysvalloille. Lisäksi hän arvioi Kaukasuksen alueen politiikkoihin tulevan muutoksia kun Yhdysvaltojen ja Venäjän presidentit vaihtuvat, perustuen maiden välisten suhteiden muuttumiseen. Hän ei kuitenkaan arvioinut mihin suuntaan suhteet tulisivat muuttumaan.

Professori Christopher Coker, London School of Economics and Political Science

Professori Coker aloitti luentonsa toteamalla, että Euroopassa historiaa ei enää nykyään tehdä, sitä kulutetaan. Hänen mukaansa geopolitiikassa on aina oltava vihollinen. Tästä johtuen länsimailla on nykyään ongelma, sillä aiemmin vihollinen oli valtio, ensin Saksa ja sen jälkeen Neuvostoliitto. Nykyään ei enää puhutakaan vihollisista, puhutaan uhkista, joita hän luetteli neljä: Terroristit, USA – Kiina välinen sota, maailmanlaajuinen epätasa-arvo sekä Venäjä. Näihin Coker lisäsi vielä yhdeksi uhkaksi historian, sillä historia on luonut uskonnot, joiden puolesta, tai johdosta, on lähes aina sodittu.

Coker nosti esiin kysymyksen miten terrorismin kanssa tulisi toimia. Hän luokitteli terrorismin kuuluvan rikollisuuden piiriin, ja totesi, ettei pidä vaikuttaa rikollisiin suoraan, vaan olosuhteisiin. ts. rikolliset tulisi siirtää eri alueelle. Poliittista halua vahvaan olosuhdehallintaan ei kuitenkaan ole, sillä se aiheuttaisi epätasa-arvoa. tästä johtuen valtiot turvautuvat vahvaan valvontaan joka kohdistuu koko kansaan. Hän visioi, että 10-20 –vuoden kuluttua kaupungit on jaettu vihreään ja punaiseen alueeseen, jolloin kaupunki käsitteenä tulee muuttamaan muotoaan ja ihmisten elintavat tulevat muuttumaan. Tälle kehitykselle lopputuloksena hän näki, että lopulta jäljellä on vain punaisia alueita. Terrorismiin liittyen vaarallisimmaksi valtioksi hän listasi Pakistanin. Pakistanilla on ydinase, n. 20 ydinkärkeä, valtava lukutaidottomuus sekä Islamilainen valtio. Lukutaidottomilla

ei ole muita vaihtoehtoja, kuin noudattaa Islamin lakeja, koska he eivät muusta tiedä – ihmiset ovat uskonnollisesti helposti johdateltavissa.

Cokerin mukaan Kiinan ja Yhdysvaltojen välinen sota tuli vaikuttamaan merkittävästi koko maailmaan. Hänen mukaansa Kiina hallitsee dollarin hintaa, sillä suuri osa Yhdysvaltoihin tulevista hyödykkeistä tulee Kiinasta. Coker kehottikin, että Eurooppalaisten tulee valita puoli. Kiina tulee hänen mukaansa olemaan maailman talousmahti 20 vuoden kuluttua, mutta sillä tulee todennäköisesti olemaan edelleen ongelmia epätasa-arvon kanssa. Kiinassa on myös valtavia ympäristöongelmia, jotka pääsääntöisesti johtuvat taloudellisesta kehityksestä. Mikäli Kiina valtiona tulee kohtaamaan sisäisiä ongelmia, he joutuvat, aivan kuten muutkin kaatuvat valtiot, käyttämään nationalismia kansakunnan yhdessä pitämiseksi ja sisällissodan syttymisen ehkäisemiseksi. Tällöin yhdistävä tekijä tai uhka on löydettävä valtion ulkopuolelta. Cokerin mukaan Kiinalla on vahvoja intressejä Afrikassa, sillä suuri osa öljystä tulee sieltä. Kiina on mm. estänyt YK:n väliintulon Darfurissa, josta osa öljystä tulee. Kiina on myös lähettänyt Angolaan n. 850000 kansalaistaan toimimaan öljykentillä ja jalostamoissa. Nämä henkilöt on lähetetty sinne perheineen ja valtio on kustantanut vain menolipun – heillä ei ole ollut alunperinkään aikomusta palata takaisin. 2000-lukua tulee värittämään sivilisaatioiden yhteentörmäys. Tässä yhteydessä Coker suositteli kirjaa: Thomas Moore, Utopia.

Länsimaat ovat jo pitkään pyrkineet saamaan aikaan kansainvälisen järjestyksen ihmisarvolle. Kaikki valtiot eivät vielä ole allekirjoittaneet YK:n ihmisoikeusjulistusta. Ihmisoikeudet ovatkin mahdollinen perusta konflikteille tulevaisuudessa. Epätasa-arvoon liittyen Coker jaotteli ihmiset kahteen joukkoon: niillä joilla on tietoa ja myyvät sitä, ja niitä joilla tietoa ei ole. Aliehkittyneissä valtioissa 78% väestöstä asuu slummeissa, muualla n. 5%. Jos ihmisellä ei ole mitään tarjottavaa, häntä ei haluta mihinkään, ja kysymys kuuluukin mitä tällaisille ihmisille tulisi tehdä? Nämä ihmiset lähtevät vaeltamaan paremman elämän toivossa pyrkien Yhdysvaltoihin tai Eurooppaan. Tässä yhteydessä Coker huomautti, että Japani otti v. 2006 kolme maahanmuuttajaa!

Venäläisille Coker esittää selvitettäväksi itselleen kysymyksen: Haluavatko he olla suurvalta vai suuri valtio. Venäjä ei sijoita riittävästi rahaa tulevaisuuteen, joka aiheuttaa uhkien todennäköisen nousun tulevaisuudessa. Venäjällä Cokerin mukaan näin toimitaan, koska yleinen ajatusmaailma on sellainen, jossa puhutaan kansakunnan kohtalosta. Venäläisten on myös selvitettävä ketä he ovat ja mihin he ovat menossa (Eurooppaa vai Aasiaa), laajalla alueella tapahtuu kuitenkin jatkuvaa muuttoliikettä, Aasiassa etelästä pohjoiseen ja Euroopassa länteen.

Lopuksi Coker totesi, että historiassa ei ole todisteita moraalista kehityksestä, mutta kehitystä yleisesti tapahtuu jatkuvasti. Kuitenkin, mitä enemmän kehitystä tapahtuu, sitä enemmän syntyy eriarvoisuutta, joka luo haavoittuvuutta. Hän totesi olevan jotain todisteita historiassa nk. väärän muistin syndroomasta, jossa poliittinen voima istuttaa kansaan väärän traagisen muistikuvan tapahtumasta saadakseen kansakunnan suuntamaan energiansa tahtomaansa suuntaan.

7.7. Konfliktien syyt – Kaukasuksen konfliktit

Vibeke Sperling, journalisti, Politiken –lehti

Mrs Sperlingin puheesta kävi selkeästi ilmi se, että hän oli viettänyt paljon aikaa Kaukasuksen alueella. Hänen mukaansa kaikkia kolmea alueen valtiota (AZE, ARM, GEO) kuvastaa se seikka, että niissä on etnisiä konflikteja, jotka ovat olleet olemassa jo varsin pitkään. Tästä syystä mm. Georgialla on suuret paineet totella Venäjää, sillä Georgiassa on varsin mittava

venäläisvähemmistö. Tämän jälkeen hän kertoi lähinnä omista kokemuksistaan ja alueella haastattelemistaan henkilöistä ja heidän mielipiteistään.

Mr. Selim Percinel, KV-suhteiden maisteri. Erikoiskonsultti ja tutkija, Royal Danish Defence College sekä ulkoministeriö

Mr Percinelin mukaan Kaukasuksen alueen valtioissa valtiot eivät kykene hallitsemaan koko aluettaan, maaseuduilla eristyneillä alueilla toimii itsenäisiä ryhmittymiä, jotka eivät ole sitoutuneita valtioon. Näiden synnyn hän ajoittaa 80-luvun lopulle, jolloin Neuvostoliiton silloinen presidentti Gorbatchov antoi alueelle vapauksia. Nämä vapaudet olivat alkusysäys konflikteille. Yhteisenä tekijänä kaikille konflikteille on se, että niillä kaikilla on nationalistien valitsema johtaja. Konfliktialueilla on kolmen tason toimijoita, globaali taso (USA, CHI, RUS, EU), kansainvälinen taso (naapurivaltiot) sekä paikallinen taso (valtio, ryhmittymät). Percinelin arvion mukaan mahdollinen Yhdysvaltojen ja USA:n välinen konflikti, tapahtuessaan, tulee tapahtumaan Kaukasuksen alueella.

3. Havaintoja simulaatiopelistä

Pelin alussa osallistujat jaettiin eri valtioiden tai ryhmittymien edustajiksi. Tehtäväjaossa oli havaittavissa vastakkainasetteluun pyrkimistä, sillä 'konflikti'valtioiden vastapuolet löysivät itsensä edustamasta sitä valtiota, jonka asian edistämistä heidän oma kotimaansa ei todellisuudessa varsinaisesti toteuta. Luonnollisesti samaa logiikkaa noudattaen suomalainen, ruotsalainen ja azerilainen osallistuja olivat NATO:n ryhmässä. Allekirjoittanut toimi ensimmäisenä päivänä USA:n NATO-suurlähettiläänä ja toisena päivänä "USA:n presidentin salamurhan jälkeen" USA:n presidenttinä.

Tehtäväjaon jälkeen jokainen valtio/ryhmittymä (joissa siis oli 2-5 edustajaa valtion koon mukaan) siirtyivät heille osoitettuun työskentelytilaan, jossa heidät perehdytettiin tavoitteisiinsa ja annettiin perusteet toimintastrategian luomiselle. Osallistujista valittiin lisäksi 2 hlöä lehdistön edustajiksi, joiden vastuulla oli hankkia tietoja ja laatia lehdistöjulkaisu jokaisen vuoron jälkeen.

Peli toimi vuoropohjaisesti, jossa yhden vuoron kesto oli 1½h-2h. Vuoron aikana valtio pystyi kutsumaan muita valtioita neuvotteluun päämääriensä kehittämiseksi. Neuvottelut tuli järjestää niille erikseen varatuissa huoneissa, jotka olivat joko avoimia tai suljettuja. Avoimissa kuka tahansa saattoi tulla kuuntelemaan neuvotteluja.

Jokaisen vuoron aikana jokainen ryhmä täytti yhden 'strategiapaperin', johon tuli kirjata kaikki vuoron aikana toteutetut julkiset sekä salaiset sopimukset ja muut toimet. Lisäksi jokaisen ryhmän tuli toimittaa lehdistöjulkaisu, jossa teot ja sopimukset kyettiin tuomaan julki, mikäli halukkuutta siihen oli. Pelin "johtaja" keräsi strategiapaperit, kävi ne läpi, ja konsultoi tapahtumista lehdistöä (vahvasti uutiset) niiltä osin kun tapahtumat olivat julkisia.

Simulaatiopeli oli ainakin allekirjoittaneen mielestä erittäin mielenkiintoinen oppimismuoto, ja suosittelen vilpittömästi kaikille pyrkimään osallistumaan vastaavaan tilaisuuteen mahdollisuuden tulla eteen. Kannatan myös ajatusta että vastaavia simulaatioharjoituksia pyrittäisiin järjestämään Atlantti-seuran Nuorten piirissä. Luonnollisesti näen simulaatiopeleissä mahdollisuuksia myös muissa opiskeluun/opettamiseen liittyvissä foorumeissa, ja pyydänkin tämän raportin lukijaa harkitsemaan kyettäisiinkö hänen työ-/harrastekentässään hyödyntämään simulaatioita joko tällaisenaan tai sovelletusti.

Simulaatiopelin loppupäämääränä lienee ollut YK:n resoluution aikaansaaminen Georgian alueella siten, että se olisi kaikkia osapuolia mahdollisimman tyydyttävä, sekä kansainvälisen ydintarkastusjoukon lähettäminen Iraniin. Nämä olivatkin allekirjoituksia vaille valmiiksi neuvoteltu, kunnes viimeisen neuvottelun aikana USA:n Presidentti sai ”tiedustelutietoja” Venäjän luvanneen myydä ydinvoimateknologiaa sekä pidennetyllä aikataululla ydinaseen Iranille. Toisin sanoen, Venäjä oli käyttänyt Georgian tilannetta hyväkseen neuvotteluvaltinnan saamiseksi USA:aa vastaan Shanghai-sopimusmaiden vaikutusvallan vahvistamiseksi. Iran oltiin aiemmin liitetty/liittämässä Shanghai-sopimuksen piiriin.

USA:n presidentti joutui käyttämään veto-oikeutta YK:n turvallisuusneuvostossa tämän tiedon myötä ja ryhtymään välittömiin toimiin ydinasekaupan ehkäisemiseksi. Valitettavasti peliaika oli juuri päätymässä ja ainoa miten tiedustelutietoon ehdittiin reagoida oli antaa Venäjälle nootti joukkojen täydellisestä vetämisestä Georgiasta sekä sopimus Pohjois-Atlantin neuvostossa ja Georgian kanssa NATO-joukkojen siirtämisestä Georgiaan. Erittäin mielenkiintoinen peli!

Kokonaishavaintona pelistä voidaan sanoa, että sellaisissa valtioissa, joilla on alueellisia intressejä tulisi olla huomattavasti enemmän pelaajia, jotta kaikkeen intressejä koskettavaan kyettäisiin reagoimaan sekä neuvotteluja kunnolla edistämään. Tämä lienee pitänee paikkansa todellisessakin maailmassa, ja se, että neuvotteluja tulee valmistella huolella ennen niiden aloittamista ja niitä tulee pitää usealla eri tasolla samanaikaisesti. Mielenkiintoista oli myös havaita se, millainen vaikutus tiedustelulla ja sitä kautta tiedon jalostamisella olisi, mikäli sellaista olisi oikeasti ollut (yritimme kyllä rekrytoida vakoojia, mutta se oli ennen kuin tehtävät oli jaettu), sekä se, että kaikki valtioiden väliset neuvottelut olisi tullut ehdottomasti järjestää suljettujen ovien takana.

DAYS 2007 seminaariraportin**LIITE 1****OSALLISTUJALISTA JA HENKILÖKUNTA****OSALLISTUJAT:****Nimi**

Emma Argutyan
 Ziya Gaziyeu
 Nicola Gherson
 Pawel Osiej
 Malene Vita Bach Baunsgaard
 Steven Højlund
 Anna Christina Riisager
 Mari-Liis Põder
 Kari Pietilä
 Kristina Schoenfeldt
 Tim Eichenhofer
 Bart Vervoort
 Hendrik Jan Rick Slettenhaar
 Gergô Závecz
 Agnese Brancatelli
 Silvia Raccagni
 Zaina Al-Nabulsi
 Turid Astrid Reksten
 Paal Anker-Nilssen
 Rui Inácio
 Artem Kalugin
 Ksenia Gorlevaya
 Dusanka Rodic
 Dusan Svreck
 Niklas Bergdahl
 Elena Antonenko
 Melissa Scholz
 Tessa Boeing
 Erik Risendal
 Austin Frindt

Kotimaa

Armenia
 Azerbaijan
 Canada
 Canada
 Denmark
 Denmark
 Denmark
 Estonia
 Finland
 Germany
 Germany
 Holland
 Holland
 Hungary
 Italy
 Italy
 Jordan
 Norway
 Norway
 Portugal
 Russia
 Russia
 Serbia
 Slovakia
 Sweden
 Ukraine
 USA
 USA
 USA
 USA

HENKILÖKUNTA: (Tanskan Atlantti-Seura)

Søren Hvelplund
Lise Jepsen
Lisbeth Mortensen
Søren Høgsbro-Larsen
Maria Lupu
Jens-Christian Thomsen
Marie-Louise Herrig Justesen
Mads Søndergaard Thomsen

Tanskan Atlantti-Seuran PJ:

Troels Frøling
DAYS Ohjelmapäällikkö:
Mogens Skjøth
Logistiikkavastaava:
Bent Møller
Projektijohtaja:
Tina Duelund

DAYS 2007 seminaariraportin**LIITE 2****OHJELMA****Danish Atlantic Youth Seminar (DAYS)**

International Seminar in Aalborg, Denmark

4 – 10 July 2007

Wednesday, 4 July 2007: Arrivals and Introduction

Afternoon

Arrivals at the Air Base of Aalborg, Accommodation of participants

17.00-18.00

Welcome By Mr. Troels Frøling, Secretary General, the Danish Atlantic Treaty Association and ATA

Colonel Ole Ryberg, Chief of air base

Ms. Tina Duelund, Project coordinator

18.00-19.00

Presentation of participants By Mr. Mogens Skjøth

19.00-20.00

Dinner Dinner at the Air Base

20.00-22.00

Social activity, Traditional Danish folk dance

Thursday, 5 July 2007: Institutional Frameworks and Crisis Management

9.00-10.15 Lecture

Military operations: 'conflict management, UN mandates, peacekeeping forces and operational conditions'

- By Colonel KF Larsen

10.30-11.45 Lecture

Rules and state practice concerning secession, creation of new states and international recognition: 'The coming into being of new states'

- By Uffe Østergård, Jean Monnet Professor in European Civilization and Integration and Professor in European and Danish History, International Centre for Business and Politics, Copenhagen Business School

11.45-12.00

Group photo session

12.00-12.45

Lunch

13.00-15.00 Social activity

Guided tour of Aalborg old town by Mr. Mogens Skjøth

15.30-16.30

Visit at Guild of King Christian the 4th

17.30-18.45 Lecture

A NATO Perspective: 'How to secure peace and stability, while promoting democratic development. How is this balanced in the Caucasus region?'

- By Mr. Thierry Legendre, Policy Adviser, Office of the Secretary General, NATO

19.30 Dinner Barbecue at the Air Base

Friday, 6 July 2007: European Security and External Interests in the Caucasus Area

9.00-10.15 Lecture

Russia: 'The Russian policy in the Caucasus area'

- By His Excellency, Ambassador Per Carlsen, the Danish Ambassador to Russia

10.15-10.30 Coffee break

10.30-11.45 Lecture

United States of America: 'the American policy towards the Caucasus area and American interests in the region'

- By Mr. Mark Draper, Political Officer, The Embassy of the United States of America, Denmark

11.45-12.30

Lunch

13.00-14.30

Social activity, Guided tour at Aalborg Air Base

15.00-16.15 Lecture

European security issues: 'Europe and the world: The geopolitical picture 2007 – 2030'

- By Professor Christopher Coker, London School of Economics and Political Science

16.45-17.15 Social activity Introduction to the Viking Age by Mr. Mogens Skjøth

18.00-20.30 Picnic

Picnic at the Air base

Saturday, 7 July 2007: The Roots of Conflicts – The Caucasian Conflicts

9.00-9.30 Introduction to the simulation game

The participants are divided into teams and the materials for the groups are handed out

9.30-10.15 Simulation game

General introduction to the simulation game on crisis management

- by game instructor Mr. Selim Percinel.

10.15-10.30 Coffee break

10.30-11.45 Lecture

Insight on the Caucasus: a journalist's personal account on the current situation in South Caucasus

- By Vibeke Sperling, journalist, Politiken

11.45-12.00

YATA, Introduction to Youth Atlantic Treaty Association (YATA)

- By Harald Thørud, YATA president

12.00-12.45 Lunch

12.45-14.00 Lecture

Conflicts in the Caucasus area: 'causes, parties, interests and security issues'

- By Mr. Selim Percinel, MA international relations. Special consultant and analyst, Royal Danish Defence College. Ministry of Foreign Affairs

14.30

Social activity Trip to Skagen

16.30-17.30

Walk to "Grenen", the Northern most point of Denmark

17.30 Picnic by the 'wandering dune'

Sunday, 8 July 2007: The Caucasus Conflict Game

9.00-10.15 Lecture

Energy and security in the Caucasus region

- By: Vladimir Socor, senior analyst with the Washington-based Jamestown Foundation, (publishers of The Monitor: A Daily Briefing on the Post-Soviet States)

10.15-10.30 Coffee break

10.30-12.00 Simulation game

The teams gather in their groups and develop their strategy and main objectives for the game. The Game instructors give an individual briefing to each group

12.00-13.00 Lunch

13.00-15.00 Simulation game The groups enter into negotiations and the simulation game begins

15.00-15.15 Coffee break

15.15-17.30 Simulation game

17.45-19.00

Social activity, Sports tournament

19.30

Dinner and entertainment at the Air Base

Monday, 9 July 2007: The Caucasus Conflict Game

9.00-9.30 Simulation game

Briefing on the different teams and the development of the simulation game

- by Mr. Selim Percinel, game instructor

9.30-12.00 Simulation game

The teams continue the simulation game

12.00-13.00 Lunch

13.00-15.15 Simulation game

The teams enter into the final negotiations.

15.15-15.30 Coffee break

15.30-18.00 Simulation game

- Press Conference (end of the game)

- Evaluation of the game and the groups

18.00-19.30 Packing up

19.30

Farewell dinner at the Air Base

Tuesday, 10 July 2007: Departure

9.30

Departure to the airport/train station by bus